

Publicerad 2013-09-23 20:08 av den nakna poeten

allmos till själen

det är dom som skriker högst att ärligheten ska
befria en som har svårast att hantera sanningen

dom predikar kärlek övervinner allt som visar hat
i sin egen propaganda dom talar starkt om kärlek

men beskriver den utan känslor dom säger att man
inte kan leva utan den jag skulle kunna dö för den

för en evighet i mörkret betyder en liten ljusglimt
mycket efter vägen när man möter nya ansikten

efter vägen fylls min glädje dubbelt och tar upp
platsen och lägger sej som ett täcke över eländet

så jag känner lyckan och solen stiga i mitt bröst
med värmen som smälter bort ensamheten i mitt

frostiga bröst är obeskrivlig av den nirvana som
jag känner när blodet sakta tinar i minna ådror

och sakta börjar flyta igen till rytmen av mitt
hjärta som sakta börjar slå igen som ett loko

motiv som ökar sin fart ju mer värmen stiger
och skickar i väg blodet i en kaskad runt i min

kropp i en obeskrivlig fart jag känner livet
komma inom mej och jag fylls med en glädje

otrolig svår att beskriva skillnaden är som havet
och öknen havet så fullt av liv och öknen fylld av

död men levande igen allt vunnet förlorar man
igen så där stå man på knäna igen oförmögen

med tomma händer står man där igen fattig utan
vänner i vinden som man känner igen innan man

vandrade in på en ny väg med nya behov av dom
nya vännerna jag kan leva med hålen i minna fickor

men känslan att inte vara värd ett skit är outslitlig
och svår att leva men med tiden vänjer man sej

som med allt annat saker kommer saker går men
det gör olika ont det är den enda skillnaden nu och

då för när allt är borta och allt man älskar försvinner
runt om en då är starka ord inte lika viktiga längre

orden finns där men inte glöden eller vännerna vid vägen

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren den nakna poeten med Poeter.se id #44999 innehar upphovsrätten